

1

Jeg veit ikke hva slags bil Said kommer med, han har ikke egen bil, han låner alltid. Flere av kameratene har BMW og Mercedes, men de bilene velger han sjelden, han er lei av å bli stoppa av politiet, som krever sjekk av vognkort og legitimasjon fordi de mistenker at BMW-en eller Mercedesen er stjålet.

Jeg syntes jeg måtte gi han beskjed. I snart ei uke nå har far vært innlagt på sykehuset etter et kraftig slag. Hvorfor ringte du ikke før? sa Said.

Han ville hente meg, ville at vi skulle komme dit sammen. Og nå står jeg på fortauet, utafor bygården jeg bor i, og venter. Jeg står rett ved rundkjøringa. Det har regna, og bildekka mot den våte asfalten høres ut som klister.

Det var søstera mi Eva som varsla naboen da hun ikke fikk tak i far. Ytterdøra var åpen, og naboen kunne gå rett inn. Far lå på stuegolvet. Der hadde han nok ligget i hvert fall et døgn, mente legene. Det kunne aldri ha skjedd i Marokko, sa Said på telefonen. Vil Gerhard greie seg? sa han. Kommer du? sa jeg.

Noe i meg gleder seg til å se Said, det kjennes bra at han skal være med å besøke far. Men jeg gruer meg også.

Ti minutter, sa han.

Nå har det gått snart tjue minutter.

Jeg følger med på bilene, ser mot førersida, sjekker sjåførene. Det er over tre måneder sia vi så hverandre, sist gang var hos Badia, søstera hans. Jeg var bedt på middag, Badia sa det var bare hun og ungene. Men da jeg kom dit, var Said der også. Så spiste vi middag. Vi fem. Jeg lekte litt med Younes og Zuina etter maten, og så gikk jeg.

På den andre sida av gata har ei rekke med barnehagebarn og to voksne stansa ved fotgjengerovergangen, de står og venter. Når de voksne gir tegn, går ungene over to og to, hånd i hånd.

Jeg har ofte forestilt hvordan barna våre ville se ut. Jeg har tenkt at det ville bli noen fine barn, at de ville ligne på Said. Han har runde øyne og når han smiler er det som om ansiktet hans åpner seg.

Jeg sjekker displayet på mobilen, om han har prøvd å ringe. Jeg sparker bort i en stein, den havner ut i veien. Jeg kunne ringe, men jeg vil ikke at han skal ta telefonen når han kjører. Han er distré, han har alltid så mye å tenke på: Hvordan skaffe jobb, hvordan leve. Jeg drar genserermene over hendene, og når jeg slipper, trekker genserermene seg tilbake.

Du må ikke tro at det er lett å være gift med en utlending, sa mora mi. Men foreldra mine var gift i trettifire år, og hadde mora mi levd lenger, ville de sikkert ha vært gift fremdeles. Said og jeg har vært gift i tre år, og det er den tida som må til for at han skal få oppholdstillatelse. Vi bor

ikke sammen lenger, det er et halvt år sia han flytta, men på postkassa mi står det fortsatt Anja Leitner og Said Taleb.